Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο πενταμελές τμήμα)

της 9ης Ιουλίου 2025 *

«Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Διαδικασία για την κήρυξη εκπτώσεως – Λεκτικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης BIENENBEISSER – Ουσιαστική χρήση του σήματος – Άρθρο 58, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΕ) 2017/1001 – Απόδειξη της ουσιαστικής χρήσης του σήματος – Χρήση για τα προϊόντα για τα οποία έχει καταχωριστεί το σήμα – Ρόλος της ταξινόμησης της Νίκαιας – Ομοιογενής κατηγορία προϊόντων – Εξαεριστήρες – Υποχρέωση αιτιολογήσεως»

Στην υπόθεση T-144/24,

Bouwbenodigdheden Hoogeveen BV, με έδρα το Hoogeveen (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τον H. Roerdink, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), εκπροσωπούμενου από τους T. Klee και V. Ruzek,

καθού,

αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO:

Sören Pürschel, κάτοικος Φρανκφούρτης επί του Μάιν (Γερμανία),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους Σ. Παπασάββα, πρόεδρο, A. Kornezov (εισηγητή), D. Petrlík, K. Kecsmár και S. Kingston, δικαστές,

γραμματέας: R. Ūkelytė, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της συνεδριάσεως της 9ης Ιανουαρίου 2025,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Απόφαση

1 Με την προσφυγή που άσκησε δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, η προσφεύγουσα Bouwbenodigdheden Hoogeveen BV ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως του πέμπτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) της 9ης Ιανουαρίου 2024 (υπόθεση R 793/2023-5) (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

Ιστορικό της διαφοράς

2 Στις 26 Νοεμβρίου 2009 η προσφεύγουσα υπέβαλε στο EUIPO αίτηση καταχωρίσεως του λεκτικού σημείου BIENENBEISSER ως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η αίτηση δημοσιεύθηκε στις 23 Ιουνίου 2010 και, κατόπιν μερικής παραιτήσεως η οποία κατατέθηκε στις 8 Ιανουαρίου 2010, το σήμα καταχωρίστηκε στις 6 Οκτωβρίου 2010.

3 Τα προϊόντα για τα οποία ζητήθηκε η επίμαχη καταχώριση σήματος εμπίπτουν στις κλάσεις 6 και 19, κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας για τη διεθνή ταξινόμηση προϊόντων και υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και αντιστοιχούν, για καθεμιά από τις κλάσεις αυτές, στην ακόλουθη περιγραφή:

– κλάση 6: «Μεταλλικά υλικά οικοδομών, όπου συμπεριλαμβάνονται τα ακόλουθα προϊόντα: Εξαεριστήρες· Είδη κλειθροποιίας και σιδηροπωλείου, όπου συμπεριλαμβάνονται τα ακόλουθα προϊόντα: Εξαεριστήρες· Άλλα μεταλλικά προϊόντα μη περιλαμβανόμενα σε άλλες κλάσεις, συγκεκριμένα, εξαεριστήρες»·

– κλάση 19: «Μη μεταλλικά υλικά οικοδομών, όπου συμπεριλαμβάνονται τα ακόλουθα προϊόντα: Αεραγωγοί».

4 Στις 29 Απριλίου 2021 ο έτερος διάδικος κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO Sören Pürschel υπέβαλε αίτηση εκπτώσεως της δικαιούχου από τα δικαιώματά της επί του επίμαχου σήματος για τα προϊόντα που μνημονεύονται στη σκέψη 3 ανωτέρω, δυνάμει του άρθρου 58, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού (ΕΕ) 2017/1001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2017, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2017, L 154, σ. 1).

5 Στις 14 Φεβρουαρίου 2023 το τμήμα ακυρώσεων δέχθηκε εν μέρει την αίτηση αυτή και κήρυξε τη δικαιούχο έκπτωτη των δικαιωμάτων της επί του επίμαχου σήματος όσον αφορά τα «μεταλλικά υλικά οικοδομών, πλην των εξαεριστήρων· Είδη κλειθροποιίας και σιδηροπωλείου, πλην των εξαεριστήρων», που εμπίπτουν στην κλάση 6, και όσον αφορά το σύνολο των προϊόντων της κλάσεως 19 για τα οποία έχει καταχωριστεί το επίμαχο σήμα.

6 Στις 13 Απριλίου 2023 η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως του τμήματος ακυρώσεων με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως αυτής, στο μέτρο που κηρύχθηκε έκπτωτη των δικαιωμάτων της επί του επίμαχου σήματος για τα «μη μεταλλικά υλικά οικοδομών, όπου συμπεριλαμβάνονται τα ακόλουθα προϊόντα: Αεραγωγοί» της κλάσεως 19.

7 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, το τμήμα προσφυγών απέρριψε την προσφυγή.

Αιτήματα των διαδίκων

8 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει εν μέρει την προσβαλλόμενη απόφαση, στο μέτρο που το τμήμα προσφυγών κήρυξε την έκπτωσή της από τα δικαιώματά της επί του επίμαχου σήματος για τα προϊόντα της κλάσεως 19, και

– να καταδικάσει το EUIPO στα δικαστικά έξοδα.

9 Το EUIPO ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή, και

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα σε περίπτωση κλήσεως σε επ' ακροατηρίου συζήτηση.

Επί του αντικειμένου της προσφυγής

10 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι, κατά το πέρας της διαδικασίας ενώπιον του EUIPO και όπως προκύπτει από τις σκέψεις 5 έως 7 ανωτέρω, η καταχώριση του επίμαχου σήματος διατηρήθηκε για τα «μεταλλικά υλικά οικοδομών, ήτοι τα ακόλουθα προϊόντα: Εξαεριστήρες· Είδη κλειθροποιίας και σιδηροπωλείου, ήτοι τα ακόλουθα προϊόντα: Εξαεριστήρες· Άλλα μεταλλικά προϊόντα μη περιλαμβανόμενα σε άλλες κλάσεις, ήτοι εξαεριστήρες», που εμπίπτουν στην κλάση 6 (στο εξής: μεταλλικοί εξαεριστήρες). Επομένως, η απόφαση αυτή κατέστη απρόσβλητη όσον αφορά τα προϊόντα αυτά, τα οποία δεν αποτελούν αντικείμενο της υπό κρίση προσφυγής.

11 Επιπλέον, στο σημείο 1.2 του δικογράφου της προσφυγής, η προσφεύγουσα ζητεί τη μερική ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, στο μέτρο που το τμήμα προσφυγών απέρριψε την προσφυγή της και την κήρυξε έκπτωτη των δικαιωμάτων της επί του επίμαχου σήματος για τα «μη μεταλλικά υλικά οικοδομών, όπου συμπεριλαμβάνονται τα ακόλουθα προϊόντα: Αεραγωγοί» που εμπίπτουν στην κλάση 19. Εντούτοις, στο ίδιο σημείο καθώς και στα σημεία 1.3 και 1.6 του δικογράφου της προσφυγής διευκρινίζει, κατ' ουσίαν, ότι ζητεί τη μερική ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως μόνον καθόσον αυτή αφορά τα «μη μεταλλικά υλικά οικοδομών, ήτοι εξαεριστήρες» που εμπίπτουν στην κλάση 19 (στο εξής: μη μεταλλικοί εξαεριστήρες).

12 Επομένως, με το πρώτο αίτημά της, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί το βάσιμο της εκπτώσεώς της από τα δικαιώματά της επί του επίμαχου σήματος για τα άλλα μη μεταλλικά υλικά οικοδομών, πλην των εξαεριστήρων, που εμπίπτουν στην κλάση 19, όπερ επιβεβαίωσε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

Σκεπτικό

13 Προς στήριξη της προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει τρεις λόγους ακυρώσεως, εκ των οποίων ο μεν πρώτος αφορά εσφαλμένη εφαρμογή του συστήματος ταξινόμησης που θεσπίστηκε με τον Διακανονισμό της Νίκαιας, ο δεύτερος εσφαλμένη ερμηνεία της νομολογίας και ο τρίτος την κατ' αναλογίαν εφαρμογή του άρθρου 33, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/1001 προς απόδειξη της ουσιαστικής χρήσης του σήματος. Δεδομένου ότι οι λόγοι αυτοί είναι αλληλένδετοι, πρέπει να εξετασθούν από κοινού.

14 Κατά το άρθρο 58, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 2017/1001, ο δικαιούχος σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης κηρύσσεται έκπτωτος των δικαιωμάτων του, μετά από αίτηση που υποβάλλεται στο EUIPO, εάν επί διάστημα πέντε συναπτών ετών δεν έχει γίνει ουσιαστική χρήση του σήματος στην Ευρωπαϊκή Ένωση για τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τις οποίες έχει καταχωριστεί και δεν υπάρχει εύλογη αιτία για τη μη χρήση.

15 Δυνάμει του άρθρου 10, παράγραφοι 3 και 4, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού (ΕΕ) 2018/625 της Επιτροπής, της 5ης Μαρτίου 2018, για τη συμπλήρωση του κανονισμού 2017/1001 και για την κατάργηση του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού (ΕΕ) 2017/1430 (ΕΕ 2018, L 104, σ. 1), το οποίο εφαρμόζεται στις διαδικασίες έκπτωσης σύμφωνα με το άρθρο 19, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2018/625, η απόδειξη της χρήσης σήματος πρέπει να αφορά τον τόπο, τη διάρκεια, την έκταση και τη φύση της χρήσης του σήματος και περιορίζεται, κατ' αρχήν, στην προσκόμιση δικαιολογητικών, όπως συσκευασιών, ετικετών, τιμοκαταλόγων, καταλόγων, τιμολογίων, φωτογραφιών και καταχωρίσεων σε εφημερίδες, καθώς και γραπτών βεβαιώσεων και δηλώσεων κατά το άρθρο 97, παράγραφος 1, στοιχείο στ', του κανονισμού 2017/1001.

16 Η εκτίμηση της ουσιαστικής χρήσεως του σήματος πρέπει να στηρίζεται στο σύνολο των πραγματικών στοιχείων και περιστάσεων που είναι ικανές να αποδείξουν την πραγματική εμπορική εκμετάλλευσή του, ιδίως δε η χρήση του σήματος που ευλόγως θεωρείται, στον οικείο οικονομικό τομέα, ότι μπορεί να συμβάλει στη διατήρηση ή κατάκτηση μεριδίων αγοράς υπέρ των προϊόντων ή των υπηρεσιών που προστατεύει το σήμα, η φύση των εν λόγω προϊόντων ή υπηρεσιών, τα χαρακτηριστικά της αγοράς, η έκταση και η συχνότητα χρήσεως του σήματος (βλ. απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 2015, Husky CZ κατά ΓΕΕΑ – Husky of Tostock (HUSKY), T-287/13, EU:T:2015:99, σκέψη 63 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

17 Η ουσιαστική χρήση σήματος δεν μπορεί να αποδεικνύεται βάσει πιθανολογήσεως ή εικασιών, αλλά πρέπει να στηρίζεται σε συγκεκριμένα και αντικειμενικά στοιχεία που να αποδεικνύουν την πραγματική και επαρκή χρήση του σήματος στην οικεία αγορά [βλ. απόφαση της 11ης Ιανουαρίου 2023, Hecht Pharma κατά EUIPO – Gufic BioSciences (Gufic), T-346/21, EU:T:2023:2, σκέψη 24 (μη δημοσιευθείσα) και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

18 Τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας πρέπει να εξεταστούν υπό το πρίσμα των ως άνω εκτιμήσεων.

19 Η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, την εκ μέρους της ουσιαστική χρήση του επίμαχου σήματος για την ομοιογενή κατηγορία προϊόντων «εξαεριστήρες» που εμπίπτουν τόσο στην κλάση 6 όσο και στην κλάση 19. Κατά την άποψή της, τα προσκομισθέντα από την ίδια αποδεικτικά στοιχεία χρήσεως του εν λόγω σήματος για τους μεταλλικούς εξαεριστήρες καθιστούν δυνατή τη διατήρηση της καταχωρίσεως του σήματος και για τους μη μεταλλικούς εξαεριστήρες. Η υπαγωγή των μεταλλικών και των μη μεταλλικών εξαεριστήρων σε δύο διαφορετικές κλάσεις της ταξινομήσεως της Νίκαιας δεν αναιρεί το γεγονός ότι οι «εξαεριστήρες» αποτελούν μία και την αυτή ομοιογενή κατηγορία προϊόντων. Συγκεκριμένα, αφενός, η ταξινόμηση της Νίκαιας θεσπίστηκε για αμιγώς διοικητικούς σκοπούς. Αφετέρου, οι μεταλλικοί και μη μεταλλικοί εξαεριστήρες έχουν τον ίδιο σκοπό και τον ίδιο προορισμό, ήτοι την παρεμπόδιση της διείσδυσης επιβλαβών οργανισμών στα διάκενα πλίνθινων κατασκευών, διατηρώντας παράλληλα τον εξαερισμό τους και, επομένως, οι δύο αυτοί τύποι εξαεριστήρων χρησιμοποιούνται εναλλακτικώς. Περαιτέρω, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι έχει έννομο συμφέρον να διευρύνει, στο μέλλον, την γκάμα των προϊόντων της και να συμπεριλάβει σ' αυτά τους μη μεταλλικούς εξαεριστήρες. Επιπλέον, κατά την άποψή της, από το άρθρο 33, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/1001 μπορεί να συναχθεί ότι, αν τα προϊόντα έχουν τον

ίδιο σκοπό και τον ίδιο προορισμό, η απόδειξη της ουσιαστικής χρήσης σήματος για προϊόν συγκεκριμένης κλάσεως θα μπορούσε να δικαιολογήσει τη διατήρηση της προστασίας του σήματος και για άλλα παρόμοια προϊόντα που εμπίπτουν σε άλλες κλάσεις.

20 Το EUIPO υποστηρίζει ότι, μολονότι η ταξινόμηση της Νίκαιας θεσπίστηκε για αμιγώς διοικητικούς σκοπούς, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη για να προσδιοριστεί, εφόσον παρίσταται ανάγκη, το φάσμα και η έννοια των προϊόντων για τα οποία έχει καταχωριστεί το σήμα. Ομοίως, η εν λόγω ταξινόμηση και οι επεξηγηματικές σημειώσεις της μπορούν να λαμβάνονται υπόψη για ερμηνευτικούς σκοπούς ή ως διευκρινιστική ένδειξη όσον αφορά τον προσδιορισμό των προϊόντων. Συγκεκριμένα, κατά το EUIPO, η διαφορετική ταξινόμηση των υλικών οικοδομών λόγω της ύλης από την οποία κατασκευάζονται, ήτοι βάσει του αν πρόκειται για μεταλλικά ή μη μεταλλικά υλικά, πρέπει να ληφθεί υπόψη κατά την εκτίμηση της εκτάσεως προστασίας του επίμαχου σήματος. Επιπλέον, το άρθρο 33, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/1001 δεν ασκεί επιρροή κατά την εκτίμηση της ουσιαστικής χρήσεως σήματος.

21 Κατά την επ’ ακροατηρίου συζήτηση, το EUIPO μετρίασε την επιχειρηματολογία του, επισημαίνοντας, κατ’ ουσίαν, ότι στο πλαίσιο διαδικασίας για την κήρυξη εκπτώσεως πρέπει, πρώτον, να προσδιορίζεται η έκταση της προστασίας του επίμαχου σήματος βάσει της ταξινόμησης της Νίκαιας και των επεξηγηματικών σημειώσεών της και, δεύτερον, να προσδιορίζονται τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες για τις οποίες έχει αποδειχθεί η χρήση του επίμαχου σήματος στην αγορά κατά την κρίσιμη περίοδο, βάσει των αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε ο δικαιούχος του σήματος. Κατά την άποψη του EUIPO, δεν ήταν εσφαλμένη η εκτίμηση του τμήματος προσφυγών ότι η ταξινόμηση της Νίκαιας και οι επεξηγηματικές σημειώσεις της έχουν σημασία για τον προσδιορισμό της έκτασης προστασίας του επίμαχου σήματος. Αντιθέτως, το EUIPO, αφενός, δέχθηκε κατ’ ουσίαν ότι, στο μέτρο που το επίμαχο σήμα είχε καταχωριστεί τόσο για μεταλλικούς όσο και για μη μεταλλικούς εξαεριστήρες, δεν αποκλειόταν το ενδεχόμενο να είναι αναγκαίο να εκτιμηθεί, κατά το στάδιο της εξετάσεως των προϊόντων για τα οποία τούτο χρησιμοποιήθηκε στην αγορά κατά την κρίσιμη περίοδο, αν τα προϊόντα αυτά ανήκουν στην ίδια ομοιογενή κατηγορία προϊόντων και, αφετέρου, παραδέχθηκε ότι, για τον σκοπό αυτόν, η ταξινόμηση της Νίκαιας έχει, κατά τη νομολογία, περιορισμένη σημασία. Κατά το EUIPO, το τμήμα προσφυγών παρέλειψε να εξετάσει το ζήτημα αυτό και, ως εκ τούτου, η προσβαλλόμενη απόφαση ενδέχεται να μην είναι αιτιολογημένη.

22 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, το τμήμα προσφυγών επισήμανε, κατ’ αρχάς, ότι η απόδειξη της χρήσης του επίμαχου σήματος αφορούσε ένα μόνον είδος προϊόντων, ήτοι τους μεταλλικούς εξαεριστήρες, οι οποίοι προορίζονται για τοποθέτηση σε πλίνθινες κατασκευές με σκοπό να παρεμποδίζουν τη διείσδυση μελισσών, σφηκών, ποντικιών και άλλων επιβλαβών οργανισμών, διασφαλίζοντας παράλληλα τον εξαερισμό των εν λόγω κατασκευών. Ανέφερε επίσης ότι το προϊόν αυτό περιγράφεται μεν με διάφορους όρους, αλλά ότι πρόκειται για ένα και μόνον προϊόν, ήτοι τον εξαεριστήρα. Οι διαπιστώσεις αυτές δεν αμφισβητούνται από τους διαδίκους.

23 Εν συνεχεία, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι τα προσκομισθέντα από την προσφεύγουσα αποδεικτικά στοιχεία αφορούσαν ειδικώς τους μεταλλικούς εξαεριστήρες που εμπίπτουν στην κλάση 6, και όχι τους μη μεταλλικούς εξαεριστήρες που εμπίπτουν στην κλάση 19, όπερ επίσης συνομολογείται από τους διαδίκους. Το τμήμα προσφυγών κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η χρήση του επίμαχου σήματος είχε αποδειχθεί μόνον για τους μεταλλικούς εξαεριστήρες. Προς στήριξη του συμπεράσματος αυτού, υπογράμμισε τη σημασία της ταξινόμησης της Νίκαιας για την οριοθέτηση της εκτάσεως της προστασίας ενός σήματος, υποστηρίζοντας ότι τα δικαιώματα που παρέχει το σήμα μπορούν να διατηρηθούν μόνον αν τούτο χρησιμοποιείται στην αγορά για τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τις οποίες έχει καταχωριστεί. Επισήμανε δε ότι στην ταξινόμηση

της Νίκαιας γίνεται διάκριση μεταξύ, αφενός, της κλάσης 6 και, αφετέρου, της κλάσης 19 αναλόγως της ύλης από την οποία κατασκευάζονται τα υλικά οικοδομών που εμπίπτουν στις κλάσεις αυτές. Σε μια τέτοια περίπτωση, κατά το τμήμα προσφυγών, η σημασία της ταξινόμησης της Νίκαιας είναι «ακόμη πιο εμφανής» και η κλάση που επέλεξε η προσφεύγουσα είναι «πρωταρχικής σημασίας».

24 Το τμήμα προσφυγών έκρινε, τέλος, ότι τα επιχειρήματα με τα οποία η προσφεύγουσα επιχειρεί να αποδείξει ότι οι μεταλλικοί και οι μη μεταλλικοί εξαεριστήρες ανήκουν στην ίδια ομοιογενή κατηγορία προϊόντων δεν ασκούν καμία επιρροή για τον προσδιορισμό της εκτάσεως της προστασίας του επίμαχου σήματος και απέρριψε τα επιχειρήματα αυτά ως αλυσιτελή, για τον λόγο ότι η χρήση του σήματος έπρεπε να αποδειχθεί για τα προϊόντα που εμφανίζονταν στον κατάλογο προϊόντων σύμφωνα με την ταξινόμηση της Νίκαιας, και όχι βάσει πρακτικών της αγοράς ή βάσει αναλύσεως της κατάστασης της αγοράς. Το τμήμα προσφυγών προσέθεσε ότι, εν πάση περιπτώσει, τα έγγραφα που είχε προσκομίσει η προσφεύγουσα δεν ήταν επαρκή για να αποδειχθεί ότι στην αγορά υπήρχαν «πανομοιότυπα εναλλακτικά των μεταλλικών εξαεριστήρων προϊόντα» από πλαστικό ή από άλλα υλικά.

25 Επισημαίνεται συναφώς, όπως άλλωστε ορθώς εξήγησε το EUIPO κατά την επ’ ακροατηρίου συζήτηση, ότι από το άρθρο 58, παράγραφος 1, στοιχείο α’, του κανονισμού 2017/1001 προκύπτει ότι, προκειμένου να εκτιμηθεί αν έχει γίνει ουσιαστική χρήση ενός σήματος «για τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τις οποίες έχει καταχωρισθεί» το σήμα κατά την έννοια του άρθρου αυτού, πρέπει να προσδιοριστεί, πρώτον, η έκταση της προστασίας του επίμαχου σήματος και, δεύτερον, το είδος των προϊόντων ή των υπηρεσιών για τις οποίες όντως χρησιμοποιήθηκε το σήμα αυτό στην αγορά κατά την κρίσιμη περίοδο, προκειμένου να εξακριβωθεί αν το συγκεκριμένο είδος προϊόντων ή υπηρεσιών εμπίπτει στο πεδίο προστασίας του επίμαχου σήματος.

26 Όσον αφορά, πρώτον, τον προσδιορισμό της εκτάσεως της προστασίας του επίμαχου σήματος, υπογραμμίζεται ότι το τμήμα προσφυγών μπορεί να χρησιμοποιήσει την ταξινόμηση της Νίκαιας για να προσδιορίσει την έκταση προστασίας του σήματος [πρβλ. απόφαση της 5ης Μαρτίου 2025, Funline International κατά EUIPO – MS Trade (JUNGLE JUICE), T-26/24, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2025:206, σκέψη 33].

27 Πράγματι, από τη νομολογία προκύπτει ότι, μολονότι είναι αληθές ότι η ταξινόμηση της Νίκαιας έχει απλώς διοικητικό χαρακτήρα, πρέπει εντούτοις να χρησιμοποιείται για τον προσδιορισμό, εφόσον παρίσταται ανάγκη, του φάσματος ή και της έννοιας των προϊόντων για τα οποία έχει καταχωριστεί το σήμα [απόφαση της 10ης Σεπτεμβρίου 2014, DTM Ricambi κατά ΓΕΕΑ] – STAR (STAR), T-199/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:761, σκέψη 35].

28 Ειδικότερα, όταν η περιγραφή των προϊόντων ή των υπηρεσιών για τις οποίες έχει καταχωριστεί ένα σήμα είναι διατυπωμένη τόσο γενικά που μπορεί να καλύπτει πολύ διαφορετικά προϊόντα ή υπηρεσίες, δεν μπορεί να αποκλεισθεί η δυνατότητα να λαμβάνονται υπόψη, για ερμηνευτικούς σκοπούς ή ως διευκρινιστική ένδειξη όσον αφορά τον προσδιορισμό των προϊόντων ή των υπηρεσιών, οι κλάσεις της ταξινόμησης της Νίκαιας που επέλεξε ο αιτών την καταχώριση σήματος [απόφαση της 19ης Ιουνίου 2018, Erwin Müller κατά EUIPO – Novus Tablet Technology Finland (NOVUS), T-89/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:353, σκέψη 33· βλ. επίσης απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2021, Allergan Holdings France κατά EUIPO – Dermavita Company (JUVEDERM), T-397/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:653, σκέψη 35 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

29 Για τον σκοπό αυτόν, οι τίτλοι των προϊόντων για τα οποία έχει καταχωριστεί το επίμαχο σήμα πρέπει να ερμηνεύονται συστηματικά, υπό το πρίσμα της λογικής και του συστήματος που διέπει την ταξινόμηση της Νίκαιας, λαμβανομένων επίσης υπόψη των περιγραφών και των επεξηγηματικών σημειώσεων των κλάσεων, οι οποίες είναι κρίσιμες για τον προσδιορισμό της φύσης και του προορισμού των προϊόντων για τα οποία έχει καταχωριστεί το σήμα (πρβλ. απόφαση της 10ης Σεπτεμβρίου 2014, STAR, T-199/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:761, σκέψη 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

30 Εν προκειμένω, όπως προκύπτει από τη σκέψη 23 ανωτέρω, το τμήμα προσφυγών παραπέμπει στην ταξινόμηση της Νίκαιας και στις επεξηγηματικές σημειώσεις της για να προσδιορίσει την έκταση της προστασίας του επίμαχου σήματος. Συγκεκριμένα, επισημαίνει ότι από τις αντίστοιχες επεξηγηματικές σημειώσεις των καλυπτόμενων από το εν λόγω σήμα κλάσεων προκύπτει ότι η κλάση 6 περιλαμβάνει τα μεταλλικά υλικά οικοδομών, ενώ η κλάση 19 περιλαμβάνει τα μη μεταλλικά υλικά οικοδομών. Επομένως, το τμήμα προσφυγών μπορούσε, κατά την άποψή του χωρίς να σφάλει, να λάβει υπόψη την εν λόγω ταξινόμηση και τις επεξηγηματικές σημειώσεις της για να προσδιορίσει την έκταση της προστασίας του σήματος.

31 Όσον αφορά, δεύτερον, τον προσδιορισμό του είδους των προϊόντων ή των υπηρεσιών για τις οποίες όντως χρησιμοποιήθηκε το επίμαχο σήμα στην αγορά κατά την κρίσιμη περίοδο, προκειμένου να εξακριβωθεί αν το συγκεκριμένο είδος προϊόντων ή υπηρεσιών εμπίπτει στο πεδίο προστασίας του επίμαχου σήματος, επισημαίνεται, εν προκειμένω, ότι δεν αμφισβητείται ότι η χρήση του σήματος εκ μέρους της προσφεύγουσας αφορούσε μόνον μέρος των προϊόντων για τα οποία τούτο είχε καταχωριστεί.

32 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 58, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1001, αν ο λόγος έκπτωσης αφορά μέρος μόνον των προϊόντων ή των υπηρεσιών για τις οποίες έχει καταχωριστεί το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο δικαιούχος κηρύσσεται έκπτωτος των δικαιωμάτων του μόνον για τα συγκεκριμένα προϊόντα ή υπηρεσίες.

33 Δεδομένου ότι, βάσει των διατάξεων του άρθρου 58, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1001, μπορεί να θεωρηθεί ότι το επίμαχο σήμα έχει καταχωριστεί μόνον για το μέρος των προϊόντων ή υπηρεσιών για το οποίο αποδείχθηκε η ουσιαστική χρήση του σήματος, οι εν λόγω διατάξεις, αφενός, περιορίζουν τα δικαιώματα που αντλεί ο δικαιούχος του επίμαχου σήματος από την καταχώρισή του και, αφετέρου, πρέπει να συμβιβάζονται με το θεμιτό συμφέρον που έχει ο δικαιούχος να μπορεί, στο μέλλον, να διευρύνει το φάσμα των προϊόντων ή υπηρεσιών του, εντός των ορίων της διατυπώσεως που έχει χρησιμοποιηθεί για την περιγραφή των προϊόντων ή των υπηρεσιών για τις οποίες καταχωρίστηκε το σήμα του, απολαύοντας της προστασίας που του παρέχει η καταχώριση αυτή [πρβλ. απόφαση της 23ης Σεπτεμβρίου 2020, Polfarmex κατά EUIPO – Kaminski (SYRENA), T-677/19, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:424, σκέψη 112 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία· πρβλ. επίσης, κατ' αναλογίαν, απόφαση της 16ης Ιουλίου 2020, ACTC κατά EUIPO, C-714/18 P, EU:C:2020:573, σκέψη 51].

34 Όσον αφορά την έννοια «μέρος των προϊόντων ή υπηρεσιών» κατά το άρθρο 58, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1001, επισημαίνεται ότι, κατά πάγια νομολογία, ο καταναλωτής που επιθυμεί να αποκτήσει προϊόν ή υπηρεσία που εμπίπτει σε κατηγορία η οποία έχει καθορισθεί κατά τρόπο πολύ σαφή και συγκεκριμένο, αλλά εντός της οποίας δεν είναι δυνατόν να γίνουν σημαντικές υποδιαιρέσεις, θα συσχετίσει με το επίμαχο σήμα το σύνολο των προϊόντων ή υπηρεσιών της κατηγορίας αυτής, οπότε το εν λόγω σήμα θα επιτελεί την ουσιώδη λειτουργία του που είναι η εγγύηση της προέλευσης των σχετικών προϊόντων ή υπηρεσιών. Υπό τις περιστάσεις αυτές, αρκεί να απαιτείται από τον δικαιούχο να αποδείξει την ουσιαστική χρήση

του σήματός του για μέρος των προϊόντων ή υπηρεσιών που εμπίπτουν στην ομοιογενή κατηγορία [αποφάσεις της 16ης Ιουλίου 2020, ACTC κατά EUIPO, C-714/18 P, EU:C:2020:573, σκέψη 42, και της 16ης Οκτωβρίου 2024, Telefónica Germany κατά EUIPO – ePlus (e.plus), T-570/23, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2024:694, σκέψη 17].

35 Αντιθέτως, όσον αφορά προϊόντα ή υπηρεσίες που περιλαμβάνονται σε μια ευρεία κατηγορία, η οποία μπορεί να υποδιαιρεθεί σε περισσότερες αυτοτελείς υποκατηγορίες, είναι αναγκαίο να απαιτείται από τον δικαιούχο του σήματος που έχει καταχωριστεί γι' αυτή την κατηγορία προϊόντων ή υπηρεσιών να αποδείξει ότι έχει γίνει ουσιαστική χρήση του σήματός του για καθεμιά από τις ως άνω αυτοτελείς υποκατηγορίες, ειδάλλως ενδέχεται να κηρυχθεί έκπτωτος των δικαιωμάτων του επί του σήματος για τις αυτοτελείς υποκατηγορίες για τις οποίες δεν έχει αποδείξει ουσιαστική χρήση (βλ. απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2024, e.plus, T-570/23, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2024:694, σκέψη 17 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

36 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, μολονότι η «μερική χρήση» κατά το άρθρο 58, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1001 έχει την έννοια ότι τα σήματα που δεν έχουν χρησιμοποιηθεί για ορισμένη κατηγορία προϊόντων εξακολουθούν να είναι διαθέσιμα, δεν πρέπει εντούτοις να έχει ως αποτέλεσμα να στερείται ο δικαιούχος του σήματος κάθε προστασίας για προϊόντα που, χωρίς να είναι εντελώς πανομοιότυπα με τα προϊόντα για τα οποία απέδειξε την ουσιαστική χρήση, δεν διαφέρουν ουσιωδώς από εκείνα και εμπίπτουν στην ίδια ομάδα η οποία μόνον αυθαίρετα θα μπορούσε να διαιρεθεί διαφορετικά. Παρατηρείται δε ότι στην πράξη είναι αδύνατο για τον δικαιούχο σήματος να αποδείξει τη χρήση του για όλες τις πιθανές παραλλαγές των προϊόντων τα οποία αφορά η καταχώριση. Κατά συνέπεια, η έννοια «μέρος των προϊόντων ή υπηρεσιών», κατά το άρθρο 58, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1001, δεν μπορεί να περιλάβει όλες τις εμπορικές εκφάνσεις ανάλογων προϊόντων ή υπηρεσιών, αλλά μόνον προϊόντα ή υπηρεσίες που είναι επαρκώς διαφοροποιημένα ώστε να αποτελούν συνεκτικές κατηγορίες ή υποκατηγορίες [απόφαση της 14ης Ιουλίου 2005, Reckitt Benckiser (España) κατά ΓΕΕΑ – Aladin (ALADIN), T-126/03, EU:T:2005:288, σκέψη 46· βλ. επίσης απόφαση της 16ης Μαΐου 2013, Aleris κατά ΓΕΕΑ – Carefusion 303 (ALARIS), T-353/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:257, σκέψη 19 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

37 Όσον αφορά το ζήτημα κατά πόσον τα προϊόντα συνιστούν ομοιογενή κατηγορία προϊόντων η οποία δεν μπορεί να υποδιαιρεθεί σε αυτοτελείς υποκατηγορίες, από τη νομολογία προκύπτει ότι, στον βαθμό που ο καταναλωτής αναζητεί κατ' αρχήν ένα προϊόν ή μια υπηρεσία που θα μπορεί να ανταποκριθεί στις ειδικές ανάγκες του, ο σκοπός ή ο προορισμός του εν λόγω προϊόντος ή υπηρεσίας έχει ουσιώδη χαρακτήρα για την επιλογή του. Συνεπώς, το κριτήριο του σκοπού ή του προορισμού, στο μέτρο που λαμβάνεται υπόψη από τον καταναλωτή πριν από κάθε αγορά, συνιστά πρωταρχικό κριτήριο για τον καθορισμό μιας ομοιογενούς κατηγορίας προϊόντων ή υπηρεσιών [πρβλ. αποφάσεις της 16ης Μαΐου 2013, ALARIS, T-353/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:257, σκέψη 22 και της 7ης Νοεμβρίου 2019, Intas Pharmaceuticals κατά EUIPO – Laboratorios Indas (INTAS), T-380/18, EU:T:2019:782, σκέψη 94 (μη δημοσιευθείσα) και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

38 Επομένως, το EUIPO δεν μπορεί, κατά τον καθορισμό μιας ομοιογενούς κατηγορίας προϊόντων ή υπηρεσιών, να οφείλει να περιοριστεί μόνο στις ενδείξεις προϊόντων και υπηρεσιών που περιλαμβάνονται ρητώς στην ταξινόμηση της Νίκαιας [πρβλ. απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2024, Fractal Analytics κατά EUIPO – Fractalia Remote Systems (FRACTALIA), T-194/23, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2024:696, σκέψη 155].

39 Για να εκτιμηθεί εάν τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες για τις οποίες ο δικαιούχος χρησιμοποίησε το σήμα εμπίπτουν σε αυτοτελή κατηγορία, σημασία έχει μόνον το κατά πόσον ο καταναλωτής που επιθυμεί να αγοράσει προϊόν ή υπηρεσία που εμπίπτει στην κατηγορία προϊόντων ή υπηρεσιών την οποία αφορά το επίμαχο σήμα θα συσχετίσει με το σήμα αυτό το σύνολο των προϊόντων ή υπηρεσιών που ανήκουν στην εν λόγω κατηγορία (πρβλ. απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 2020, Ferrari, C-720/18 και C-721/18, EU:C:2020:854, σκέψη 43). Υπό τις περιστάσεις αυτές, εναπόκειται στο τμήμα προσφυγών να εκτιμήσει τα αποδεικτικά στοιχεία, εντάσσοντάς τα στο πλαίσιο του οικείου οικονομικού τομέα [πρβλ. απόφαση της 8ης Μαΐου 2017, Les Éclaires κατά EUIPO – L'éclaireur International (L'ECLAIREUR), T-680/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:320, σκέψη 85].

40 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι, ενώπιον των οργάνων του EUIPO, η προσφεύγουσα είχε προβάλει επιχειρήματα και είχε προσκομίσει διάφορα αποδεικτικά στοιχεία προκειμένου να αποδείξει ότι οι μεταλλικοί και μη μεταλλικοί εξαεριστήρες, για τους οποίους είχε καταχωριστεί το επίμαχο σήμα, είχαν τον ίδιο προορισμό και τον ίδιο σκοπό, ήτοι να εμποδίζουν τη διείσδυση μελισσών και άλλων εντόμων ή επιβλαβών οργανισμών στα διάκενα πλίνθινων κατασκευών, διατηρώντας παράλληλα τον εξαερισμό των εν λόγω κατασκευών, και δη ανεξαρτήτως του υλικού από το οποίο έχουν κατασκευαστεί οι εξαεριστήρες. Επιπλέον, η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι οι μεταλλικοί εξαεριστήρες, αλλά και οι μη μεταλλικοί εξαεριστήρες, που μπορούν να κατασκευαστούν, για παράδειγμα, από σκληρό πλαστικό, έχουν την ίδια εμφάνιση, διατίθενται μέσω των ίδιων δικτύων διανομής και είναι εξίσου αποτελεσματικοί, ανθεκτικοί και αποδοτικοί, με αποτέλεσμα, κατά την αγορά των προϊόντων αυτών, το υλικό τους να έχει δευτερεύουσα μόνον σημασία για την επιλογή του ενδιαφερόμενου κοινού. Επί της βάσεως αυτής, η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι οι μεταλλικοί και οι μη μεταλλικοί εξαεριστήρες ανήκουν στην ίδια ομοιογενή κατηγορία προϊόντων, ήτοι στην κατηγορία των «εξαεριστήρων».

41 Το τμήμα προσφυγών απέρριψε τα επιχειρήματα αυτά, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 24 ανωτέρω, επισημαίνοντας, στη μεν σκέψη 97 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι ουδόλως επηρέαζαν τον προσδιορισμό της εκτάσεως της προστασίας του επίμαχου σήματος όσον αφορά τα προϊόντα για τα οποία τούτο είχε καταχωριστεί και, στη σκέψη 98 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι το γεγονός ότι οι μεταλλικοί εξαεριστήρες μπορεί να έχουν ορισμένες ομοιότητες με εξαεριστήρες που έχουν κατασκευαστεί από άλλα υλικά δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω, καθόσον το αντικείμενο της εκτιμήσεως του τμήματος προσφυγών αφορούσε το ζήτημα εάν είχε αποδειχθεί η χρήση του σήματος για τα καταχωρισμένα προϊόντα, και όχι την ανάλυση της κατάστασης που επικρατούσε στην αγορά. Το τμήμα προσφυγών προσέθεσε στην ίδια σκέψη της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι, εν πάση περιπτώσει, τα έγγραφα που είχε προσκομίσει η προσφεύγουσα δεν ήταν επαρκή για να αποδειχθεί ότι στην αγορά υπήρχαν «πανομοιότυπα εναλλακτικά των μεταλλικών εξαεριστήρων προϊόντα», από πλαστικό ή από άλλα υλικά.

42 Υπενθυμίζεται ότι η αιτιολογία βλαπτικής αποφάσεως πρέπει να παρέχει στον μεν ενδιαφερόμενο τις αναγκαίες ενδείξεις ώστε να γνωρίζει αν η απόφαση αυτή είναι βάσιμη και στον δικαστή της Ένωσης τη δυνατότητα να ασκήσει τον έλεγχο της νομιμότητάς της. Κατά συνέπεια, η έλλειψη ή η ανεπάρκεια αιτιολογίας συνιστούν λόγους δημοσίας τάξεως που πρέπει, εφόσον συντρέχει περίπτωση, να εξετάζονται αυτεπαγγέλτως [πρβλ. αποφάσεις της 20ής Φεβρουαρίου 1997, Επιτροπή κατά Daffix, C-166/95 P, EU:C:1997:73, σκέψεις 23 και 24, και της 23ης Οκτωβρίου 2002, Institut für Lernsysteme κατά ΓΕΕΑ – Educational Services (ELS), T-388/00, EU:T:2002:260, σκέψη 59].

43 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Γενικό Δικαστήριο άκουσε τις απόψεις των διαδίκων σχετικά με ενδεχόμενη έλλειψη αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά το ζήτημα αν οι «εξαεριστήρες» μπορούν να συνιστούν ομοιογενή κατηγορία προϊόντων και, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 21 ανωτέρω, το EUIPO παραδέχθηκε ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ενδέχεται να μην είναι αιτιολογημένη ως προς το ζήτημα αυτό.

44 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, βεβαίως, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας που παρατίθενται στη σκέψη 40 ανωτέρω ουδόλως επηρεάζουν τον προσδιορισμό της εκτάσεως της προστασίας του επίμαχου σήματος, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 26 έως 30 ανωτέρω. Εντούτοις, όπως εξάλλου επισήμανε ορθώς το τμήμα προσφυγών στη σκέψη 97 της προσβαλλομένης αποφάσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα ως άνω επιχειρήματα δεν αφορούσαν τον προσδιορισμό της εκτάσεως της προστασίας του εν λόγω σήματος, αλλά το ζήτημα αν τα προϊόντα για τα οποία είχε όντως χρησιμοποιηθεί το σήμα στην αγορά κατά την κρίσιμη περίοδο ανήκαν σε μία και την αυτή ομοιογενή κατηγορία προϊόντων, ήτοι στην κατηγορία των «εξαεριστήρων». Συνεπώς, τα επιχειρήματα αυτά αφορούσαν το δεύτερο στάδιο της αναλύσεως που υπομνήσθηκε στη σκέψη 25 ανωτέρω.

45 Επομένως, η αιτιολογία που εκτίθεται στη σκέψη 97 της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον αφορά τον προσδιορισμό της εκτάσεως της προστασίας του επίμαχου σήματος, δεν παρέχει τη δυνατότητα στη μεν προσφεύγουσα να κατανοήσει τους λόγους για τους οποίους το τμήμα προσφυγών απέρριψε τα επιχειρήματά της και στο Γενικό Δικαστήριο να ασκήσει συναφώς τον έλεγχό του.

46 Ομοίως, το τμήμα προσφυγών, αναφέροντας απλώς, στη σκέψη 98 της προσβαλλομένης αποφάσεως, αφενός ότι δεν ασκεί εν προκειμένω επιρροή το γεγονός ότι οι μεταλλικοί εξαεριστήρες μπορεί να έχουν ορισμένες ομοιότητες με τους εξαεριστήρες που είναι κατασκευασμένοι από άλλα υλικά, στο μέτρο που η εκτίμησή του δεν αφορούσε την ανάλυση της κατάστασης της αγοράς, και αφετέρου ότι, εν πάση περιπτώσει, τα αποδεικτικά στοιχεία που είχε προσκομίσει η προσφεύγουσα δεν ήταν «επαρκή» για να αποδειχθεί ότι στην αγορά υπήρχαν «πανομοιότυπα εναλλακτικά των μεταλλικών εξαεριστήρων προϊόντα», από πλαστικό ή από άλλα υλικά, δεν εξέθεσε επαρκώς τους λόγους για τους οποίους κατέληξε στο συμπέρασμα αυτό. Πράγματι, από την προσβαλλόμενη απόφαση δεν προκύπτουν ούτε οι λόγοι για τους οποίους δεν ήταν «επαρκή» τα επιχειρήματα που υπομνήσθηκαν στη σκέψη 40 ανωτέρω, τα οποία στηρίζονταν σε διάφορα αποδεικτικά στοιχεία, ούτε οι λόγοι για τους οποίους δεν ήταν λυσιτελής η ανάλυση της κατάστασης της αγοράς, λαμβανομένων ιδίως υπόψη των ιδιαιτεροτήτων της υπό κρίση υποθέσεως και της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 39 ανωτέρω.

47 Ως εκ τούτου, διαπιστώνεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι αιτιολογημένη.

48 Το συμπέρασμα αυτό δεν κλονίζεται από τις λοιπές εκτιμήσεις που περιλαμβάνονται στην προσβαλλόμενη απόφαση.

49 Πρώτον, στο μέτρο που το τμήμα προσφυγών εκθέτει στην προσβαλλόμενη απόφαση ότι, εν προκειμένω, η «επιλεγείσα» κλάση είναι πρωταρχικής σημασίας, δεν μπορεί να προσαφθεί στην προσφεύγουσα ότι «επέλεξε» δύο διαφορετικές κλάσεις για την καταχώριση του επίμαχου σήματος. Πράγματι, όπως εξάλλου επισήμανε ορθώς η προσφεύγουσα, η ταξινόμηση της Νίκαιας δεν επιτρέπει την καταχώριση σήματος για την κατηγορία προϊόντων «εξαεριστήρες»,

σε μία μόνον κλάση, αλλά επιβάλλει την καταχώρισή τους σε δύο διαφορετικές κλάσεις, ανάλογα με το υλικό από το οποίο έχουν κατασκευαστεί, όπερ επιβεβαίωσε και το EUIPO κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

50 Δεύτερον, οι αναφορές της προσβαλλομένης αποφάσεως στην απόφαση της 26ης Απριλίου 2023, Wenz Kunststoff κατά EUIPO – Mouldpro (MOULDPRO) (T-794/21, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2023:211), δεν μπορούν να θεραπεύσουν την έλλειψη αιτιολογίας που επισημάνθηκε στη σκέψη 47 ανωτέρω.

51 Πράγματι, το πραγματικό και νομικό πλαίσιο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 26ης Απριλίου 2023, MOULDPRO (T-794/21, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2023:211), διαφέρει από το πλαίσιο της υπό κρίση διαφοράς. Στην υπόθεση εκείνη, ο δικαιούχος του σήματος, προκειμένου να αποδείξει την ουσιαστική χρήση του για προϊόντα της κλάσεως 17, η οποία περιλαμβάνει μόνον πλαστικά προϊόντα, είχε προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία που αφορούσαν μεταλλικά προϊόντα για τα οποία δεν είχε καταχωριστεί το επίμαχο σήμα. Επομένως, κατ' ουσίαν, ο δικαιούχος δεν είχε χρησιμοποιήσει το επίμαχο σήμα για τα προϊόντα για τα οποία είχε καταχωριστεί, αλλά για άλλα προϊόντα, που δεν καλύπτονταν από το εν λόγω σήμα.

52 Το Γενικό Δικαστήριο κλήθηκε, υπό τις ειδικές αυτές περιστάσεις, να προσδιορίσει την έκταση της προστασίας του επίμαχου στην ως άνω υπόθεση σήματος και έκρινε, στηριζόμενο στην ταξινόμηση της Νίκαιας και στις επεξηγηματικές σημειώσεις της, ότι το πεδίο προστασίας του σήματος περιοριζόταν μόνο στα κατασκευασμένα από μη μεταλλικές ύλες προϊόντα και ότι, καθόσον το επίμαχο σήμα δεν είχε χρησιμοποιηθεί για τέτοια προϊόντα, ο δικαιούχος του έπρεπε να εκπέσει των δικαιωμάτων του.

53 Όμως, αντιθέτως προς τον δικαιούχο του σήματος στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 26ης Απριλίου 2023, MOULDPRO (T-794/21, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2023:211), εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν προβάλλει χρήση του επίμαχου σήματος για προϊόντα για τα οποία δεν έχει καταχωριστεί. Επομένως, στην υπό κρίση υπόθεση, δεν πρόκειται για χρήση του σήματος που αφορά προϊόντα τα οποία δεν εμπίπτουν στο πεδίο προστασίας του.

54 Τρίτον, επιβάλλεται επίσης η διαπίστωση ότι οι περιστάσεις της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 2009, Silberquelle (C-495/07, EU:C:2009:10), την οποία μνημονεύει το τμήμα προσφυγών στην προσβαλλόμενη απόφαση, διέφεραν επίσης από τις περιστάσεις της υπό κρίση διαφοράς, όπως εξάλλου παραδέχθηκε το EUIPO κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Πράγματι, η υπόθεση εκείνη αφορούσε το ζήτημα αν, στην περίπτωση σήματος καταχωρισθέντος τόσο για ενδύματα που εμπίπτουν στην κλάση 25 όσο και για μη οινοπνευματώδη ποτά που εμπίπτουν στην κλάση 32, έπρεπε να διαπιστωθεί ουσιαστική χρήση του σήματος για μη οινοπνευματώδη ποτά της κλάσης 32, εάν η μόνη χρήση του επίμαχου σήματος για τα προϊόντα αυτά γινόταν στο πλαίσιο διαφημιστικής προσφοράς συνιστάμενης σε δωρεάν παροχή ποτού με την αγορά ενδύματος που εμπορευόταν ο δικαιούχος υπό το εν λόγω σήμα. Το προδικαστικό ερώτημα που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο ήταν, επομένως, αν μια τέτοια χρήση συνάδει με την ουσιώδη λειτουργία του σήματος. Το Δικαστήριο έκρινε, στο ειδικό αυτό πλαίσιο, ότι λόγω του αριθμού των καταχωρισθέντων σημάτων και των συγκρούσεων που μπορούν να ανακύψουν μεταξύ τους πρέπει να γίνεται δεκτή η διατήρηση των δικαιωμάτων που απονέμει ένα σήμα για συγκεκριμένη κλάση προϊόντων ή υπηρεσιών μόνον όταν το σήμα έχει χρησιμοποιηθεί εντός της αγοράς των προϊόντων ή υπηρεσιών της κλάσης αυτής και ότι, ως εκ τούτου, όταν ο δικαιούχος σήματος θέτει το σήμα επί αντικειμένων που προσφέρει δωρεάν στους αγοραστές των προϊόντων του, δεν κάνει ουσιαστική χρήση του σήματος για την κλάση στην οποία εμπίπτουν τα εν λόγω αντικείμενα (απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 2009, Silberquelle, C-

495/07, EU:C:2009:10, σκέψεις 19 και 22). Αντιθέτως, στην υπόθεση εκείνη δεν είχε τεθεί το ζήτημα αν προϊόντα τα οποία εμπίπτουν σε διαφορετικές κλάσεις της ταξινομήσεως της Νίκαιας μπορούν να αποτελέσουν ομοιογενή κατηγορία προϊόντων για τις ανάγκες εκτιμήσεως του κατά πόσον έγινε ουσιαστική χρήση του σήματος για τα προϊόντα για τα οποία έχει καταχωριστεί.

55 Τέταρτον, την έλλειψη αιτιολογίας που επισημάνθηκε στη σκέψη 47 ανωτέρω δεν μπορούν να θεραπεύσουν ούτε οι λόγοι που εκτίθενται στη σκέψη 102 της προσβαλλομένης αποφάσεως, με τους οποίους το τμήμα προσφυγών απέρριψε ως αλυσιτελή τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας που αντλούνται από την απόφαση της 16ης Ιουλίου 2020, ACTC κατά EUIPO (C-714/18 P, EU:C:2020:573).

56 Με την απόφαση της 16ης Ιουλίου 2020, ACTC κατά EUIPO (C-714/18 P, EU:C:2020:573), το Δικαστήριο απέρριψε την αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως της 13ης Σεπτεμβρίου 2018, ACTC κατά EUIPO – Taiga (tigha) (T-94/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:539), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο δεν είχε δεχθεί το επιχείρημα ότι αποτελούσαν αυτοτελή υποκατηγορία προϊόντων της κλάσεως 25 τα «ενδύματα προστασίας από αντίξοες καιρικές συνθήκες», με το σκεπτικό ότι όλα τα ενδύματα έχουν τον ίδιο σκοπό ή προορισμό, διότι σκοπός τους είναι να καλύπτουν το ανθρώπινο σώμα, να το σκεπάζουν, να το θωρακίζουν και να το προστατεύουν από τα στοιχεία της φύσης.

57 Λαμβανομένων, όμως, υπόψη των εκτιμήσεων που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 25 και 31 έως 39 ανωτέρω, το τμήμα προσφυγών, χωρίς να εξετάσει αν οι μεταλλικοί και μη μεταλλικοί εξαεριστήρες για τους οποίους είχε καταχωριστεί το επίμαχο σήμα ήταν δυνατό να ανήκουν στην ίδια ομοιογενή κατηγορία προϊόντων, δεν μπορούσε να απορρίψει ως αλυσιτελή τα σχετικά επιχειρήματα της προσφεύγουσας, συμπεριλαμβανομένου του επιχειρήματός της που αντλείται από τις αποφάσεις της 16ης Ιουλίου 2020, ACTC κατά EUIPO (C-714/18 P, EU:C:2020:573), και της 13ης Σεπτεμβρίου 2018, tigha (T-94/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:539), που αφορούσαν ακριβώς τα κριτήρια ορισμού μιας ομοιογενούς κατηγορίας προϊόντων.

58 Κατόπιν του συνόλου των προεκτεθέντων, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί στο μέτρο που απέρριψε την προσφυγή της προσφεύγουσας όσον αφορά τους μη μεταλλικούς εξαεριστήρες που εμπίπτουν στην κλάση 19, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν τα λοιπά επιχειρήματά της.

Επί των δικαστικών εξόδων

59 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα.

60 Δεδομένου ότι το EUIPO ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της προσφεύγουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Ακυρώνει την απόφαση του πέμπτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) της 9ης Ιανουαρίου 2024 (υπόθεση R 793/2023-5) στο μέτρο που απορρίπτει την ασκηθείσα ενώπιόν του προσφυγή της Bouwbenodigdheden Hoogeveen BV για «μη μεταλλικά υλικά οικοδομών, όπου συμπεριλαμβάνονται τα ακόλουθα προϊόντα: Αεραγωγοί» που εμπίπτουν στην κλάση 19.**

2) **Το EUIPO φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων του, και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Bouwbenodigdheden Hoogeveen.**

Παπασάββας Kornezov Petrlík

Kecsmár Kingston

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 9 Ιουλίου 2025.

(υπογραφές)